

смъртна болка. Отново всичко потъна въ мрака. Една нечакана пауза настъпи въ бурята. Вѣтрѣтъ спрѣ, утихна всѣки шумъ. Грозданъ ясно чуваше ударитѣ на сърцето си. „Какво правя азъ!“ помисли си той. Въ сѣщия мигъ отвѣнъ прозвуча камбана. Единъ единственъ ударъ, който глухо и тихо замрѣ.

— Какво е туй? — попита Грозданъ. Гласътъ му потрепна и се задави.

— Не знамъ, — сѣщо тѣй плахо се обади Тачката. — Камбаната като че удари.

Зарева отново бурята. Дѣждѣтъ заплиска още по-силно, затрещѣ грѣмотевица. Чу се отново камбаната: единъ, два удара само, които заглѣхнаха въ шума на вѣтра.

— Чудна работа! — каза Тачката. — Чакай да видя какво има.

Той трѣгна къмъ вратата, чу се какъ откачи жѣлѣзнитѣ подпорки и отвори. Грозданъ стоеше на стола, неподвиженъ и вѣцпененъ. Крѣвта биеше въ слѣпитѣ му очи, хладенъ потъ ороси челото му. Той не смѣеше да се обърне и да погледне прѣдъ себе си. Тачката се завърна и дойде близо до него.

— Вжето се отвързало на камбаната, — спокойно каза той. — Люлѣе се и звѣни сама. Вързахъ я. Хайде по-скоро! Много се бавишъ.

Думитѣ му заглѣхнаха въ грѣмотевицата. Грозданъ заработи отново. Той искаше да свърши колкото се може по-скоро, наблѣгаше по-силно съ ножа си, бързаше. Но движенията му бѣха несигурни, ржцѣтъ му треперѣха. На едно мѣсто ножътъ се запъна и вѣнецътъ тамъ не се откѣртваше. Обзетъ отъ нечакана слабостъ, Грозданъ изохка и спрѣ.

— Не може, — каза той. — Запъва се нѣщо.

— Гвоздей трѣбва да има, — каза Тачката. — Я потегли!